

ISPOVEST BIVŠEG ASTROLOGA

Blagosloven dan u koji se izbavih od zablude lažljive nauke demonske, što se zove astrologijom - kraljicom okultnih nauka!

Slava i hvala milosti Gospodnjoj što mi otvori duhovni vid te progledah i spoznah opasne zamke đavolske, koje postavi nečastivi lakovernim i duhovno neprosvećenim ljudima, preko poznavanja tajni zvezdane magije astrološke! Hvala Bogu koji me preko slugu svojih na vreme zaustavi da ne pogubim dušu svoju i duše onih koji verovahu mome „gatanju po zvezdama“.

Ove redove pišem iz dva razloga: prvi je - potreba da svojom ispovešću pomognem zavedenim dušama koje rade posao astrologa, i onima koji traže njihove usluge, jer obe strane čine veliki greh. A ljude koji znaju kom gospodaru služe, i to čine svesno, žalim kao duhovno mrtve, iako telesno žive. Mada, za sve, pa i za njih nade uvek ima, jer, nikad nije kasno pokajati se i - preobraziti!

Drugi razlog je - iskupljenje! Kako sam i sama bila nesvesni demonski sluga i učitelj mnogima koji su za mnom u neznanju pošli putem propasti, osećam odgovornost da im ukažem da su duhovne staze i učenja koja nam se nude u mnogobrojnim oblicima sa Istoka i Zapada, sva lažna, osim Isusa Hrista, čiji put i mi treba da sledimo.

Greh slavljublja

Iako sam rođena u patrijarhalnoj pravoslavnoj porodici, vaspitavana strogo, bila primer dobrog đaka i studenta, osobe koja savesno ispunjava svoje obaveze, do skora sam prezirala i odbacivala ono jedino vredno i zdravo utemeljeno u mojoj ličnosti, kao zastarelo, u neskladu s Novim Dobom, kao smetnju evoluciji čovekovojoj. Porodica je vremenom zaboravila na Boga, a običaje je držala reda radi. Udajom sam ušla u ateiziranu sredinu koja za Boga uopšte nije znala, i sve hrišćansko joj je bilo strano, čak mrsko. Njihov bezbožan način života me je bolelo, jer su oboleli moralno i duhovno, ali nisam znala od čega je došla bolest i gde je lek protiv takvog stanja. Sve oko mene je bilo u užasnom neskladu, nerazumevanju i ne-ljubavi...

Jedan greh vuče drugi. Jedan pad vuče novi, još dublji. Fanatična potreba za sticanjem znanja vodila me sa proučavanja jedne oblasti za drugom, jednu filozofiju života sam zamenjivala drugom, dok se nisam srela sa okultizmom koji je izgledao kao kruna svega naučenog što čovek može da primeni u praksi. Iako nisam znala da je to od Boga zabranjeno i za ljude, od početka sam osećala da tu nešto ne valja. Svi su radili tajno, pod pseudonimom, a ja sam odmah želela u javnost, jer, ako je dobro kao što izgleda, onda treba svima da posluži, razmišljala sam.

Popularnost je došla preko noći. Još se nisam temeljno učvrstila u svom novom znanju i zvanju, već me je poznao ceo grad, telefoni su zvonili danonoćno, novine, radio i televizija su mi širom otvorili svoja vrata... Poštovanje i priznanje od strane ljudi došlo je munjevito i bez provere toga šta ja to stvarno radim i kako radim. Nastojala sam da trudom i radom opravdam svoj uspeh, ali to je u celoj priči bilo sporedno. Kao da je bilo dovoljno što sam dala svoj pristanak svetu okultizmu, da bi se svet meni poklonio...

U početku, slava mi je godila, jer mi je omogućavala da rešim mnoga materijalna i profesionalna pitanja sa lakoćom. Uostalom, to sam i želela: postala sam poznato ime, neko čije se mišljenje uvažavalo, novinari su me intervjuisali, pitali za stav o ovom i onom važnom pitanju, događaju, ličnosti, i to sve zato što znam tajne nedokučive astrologije. Većina ljudi sa kojima sam dolazila u dodir verovali su bezrezervno astrologiji; za cenu nisu pitali iako nije bila mala; rado su plaćali naručene horoskope za celu porodicu; tražili mesečne, kvartalne, godišnje; usklađivali svoje poslovne i privatne obaveze sa kretanjem zvezda. Bila sam savetnik savetnicima; advokati, profesori, političari, sudije, umetnici, lekari, biznismeni - uglavnom su bili moji klijenti. Znala sam koliko ne znam i čudila se kako mi traže savet u ozbiljnim profesionalnim i društvenim pitanjima. Rečeno snimaju na trake, kasnije preslušavaju, najčešće postupe po uputstvu.

Ubrzo sam izbila u sam vrh stručnjaka za ovu oblast. Nisam ni slutila da se nalazim na vrhu ledenog brega čije je podnožje u paklu. Ljudi su mi istinski verovali, i to me je obavezivalo na veliku odgovornost. Imponovala im je moja obrazovanost, jer se ovim poslom uglavnom bave neuki, i to je bila nekakva

garancija stručnosti.

Savet dobrog starca

Vreme mi je polako otkrivalo laž mog novog položaja, jer sam i sama pored spoljašnjeg sjaja u dubini duše bila veoma nesrećna. Toliko da sam želela da umrem, jer sve to što radim, ceo život, nema nikakvog smisla. I slava, i novac, i znanje - ništa ne vrede! Moje unutrašnje biće nesvesno zna da nije na pravom putu i zato u svemu vidi besmisao, a koji je pravi put - ne zna!

Razumela sam ljude koji su mi dolazili, osećali se promašeno i prazno bez obzira što žive u pristojnim porodicama, što su se ostvarili u poslu, ili imaju neko veliko bogatstvo. Znala sam šta im nedostaje, jer to isto i meni je nedostajalo. Zato jure od gatara do vidovnjaka, od iscelitelja do ekstrasensa, spremni mnogo da plate samo da bi našli lek za svoju jadnu dušu, zarobljenu grehom i lažju. Istinski sam ih volela i oni su to osećali. Kad mi se prvi put rodila ozbiljna sumnja u sve što radim, taj točak se nije više mogao zaustaviti. Osećala sam da Božja istina daje konačne odgovore, a slabosti i šupljine okultizma predstavljaju još jednu obmanu u nizu svih lažnih vrednosti ovoga sveta.

Otišla sam jednom prilikom na selo i komšija, pobožan starac, koji je čuo šta radim, reče mi: „Dete, okani se đavoljeg posla, uzeće ti dušu!“

Osećala sam se superiorno i sveznajuće pred smirenim starcem od 86 godina, pa se upustih u široku diskusiju da mu objasnim svu mudrost drevnog znanja koje pomaže ljudima, a bogobojažljivi starac mi odgovori: „Mi dete, ovde u selo ne znamo za to, a opet lepo živimo. Mož' biti da je tako k'o što govoriš... Ali, mi znamo za Boga istinitoga, Hrista Spasitelja i veru pravoslavnu... Nego, valjda su tebe ovi nekrsti na vakultetu tome naučili?“

Blaga upozorenja dobrog starca potkrepljena primerima onih koji su teško stradali ako su se bavili bilo čime što je van Božijeg učenja, nisam uzela ozbiljno. Kad je rekao da će se moliti za mene, odmahнула sam rukom govoreći mu da se mane tih praznoverica, jer to ne pomaže...

Kanal demonske sile

Radila sam preterano, ponekad i po 16 sati dnevno da bih ispunila sve obaveze. Pisala mnogobrojne članke po novinama, učestvovala u radio i TV emisijama, vodila školu astrologije, sa ciljem da što više ljudi uz moju pomoć sebi pomogne, stekavši pravo znanje i obrazovanje. Veliki napor je pratio i veliki zamor. Više nisam imala mira spoljašnjeg ni unutrašnjeg. Sad vidim kako je to lako: zaboraviš na Boga i ljudskost, pustiš se i začas se nađeš u carstvu tame...

Osetila sam u sebi neku čudnu moć! Silu koja ima vlast nad ljudima i oni joj se rado potčinjavaju. Postaju zavisni od moje priče, razgovora, prisustva, traže usmerenje, pomoć pri donošenju odluka, spremni su na sve samo da ih ne odbacim. Žele da im budem „učiteljica“, duhovni vođa, što ja odbijam, jer me to, ipak, plaši. Često su me sanjali i po uputstvu iz sna dolazili meni.

Vremenom sam počela da primećujem da nisam „sama“. To prisustvo „sile“ registrovala sam kroz nekakav „trubni“ glas u tumačenju horoskopa. Iskusniji od mene su mi objasnili da sam kanal „više sile“ koja mi pomaže i to smatrali velikim postignućem. Gledanje u prošlost išlo je lako, budućnost takođe. Uglavnom sam davala iznenađujuće tačne podatke o osobama koje ne znam, od opisa karaktera ličnosti do događaja iz života. Kad nisam sigurna koncentrišem se, i sa levog ramena kao da čujem glas, unutrašnjim sluhom, koji mi kaže šta treba.

I sama sam u snovima dobijala uputstva šta da radim. Ili, šta će se desiti. Predskazanja su se uglavnom ispunjavala. Bivala sam zaprepašćena osobama, mestima ili situacijama koje sam viđala mesecima ranije u snu, a kasnije na javi. Ponekad dobijala znanje „iz viših sfera“ i rado pričala ljudima šta mi se dešavalo, jer me zabavljalo da je nešto tako moguće.

I fizički sam se promenila. Uvek sam volela diskretan izgled bez ukrasa i šminke, a sada je bilo suprotno. Ofarbala sam kosu u crvenu boju, oblačila se upadljivije, ponašala se dosta agresivno. Nekim čudnim putevima su mi stizali na poklon prstenje, plaštev, magijski simboli; dolazili neobični ljudi, kao da nisu sa ovog sveta, čuli su za mene, da me upoznaju, da se udružimo i sarađujemo, i slično.

Jedna drugarica mi reče: „Ličiš na modernu vešticu!“ Ova rečenica me uplašila jer nisam primećivala da se menjam. Uostalom, nisam verovala da postoje veštice i đavoli, mislila sam da je to samo metafora. A u „boga“ sam verovala, mada sasvim nejasno. Nisam poznavala Boga Istinitoga i Jedinoga i nisam

ispunjavala Njegove zapovesti. Tek kasnije sam otkrila da je najveći uspeh Sotone da nas ubedi da on ne postoji. Tad smo u njegovoj vlasti bez otpora.

Demonske sluge

Otkriće da većina astrologa ne veruje u Boga za mene je bilo pravo iznenađenje! Zatim otkrivam, da se služe lažima, da su pohlepni na novac, plaćaju visoke sume da se domognu medija, da se reklamiraju; smatrala sam da kvalitet rada sam sebe reklamira i nikad nisam ni dinara uložila u tu svrhu. Prevarom ljudima otimaju pare, žive nemoralno odajući se kocki, drogi, alkoholu, dok su preljube i blud prirodan način života. Suetni, zli, duhovno poremećeni ljudi! Koga će oni da izleče kad su sami bolesni? Bože dragi, jesam li i ja kao oni?!

Sada, dok ovo pišem, stidim se pred sobom, kakva sam bila i kakvim sam besmislicama verovala kao da su nekakve uzvišene istine. I još tome podučavala druge ljude! Kakva demonska gordost! Smrtonosna hrana sujetnom egu, koji se nasitio i presitio laži, pa je k'o mehur od sapunice pukao kad više nije imao kud.

Posle jedne TV-emisije u kojoj sam bila gost sa još nekoliko Đavolovih sledbenika, zgrozila sam se nad lažima i prevarama koje se, uz saradnju urednika i televizijskih trikova, serviraju jadnom narodu kao poslednje istine, samo da bi se zaradilo što više novca. Nas predstavljaju kao nekakve svece, iako se na licu svakog čita ko je i šta je. Postajalo mi je jasno: „Ovo što radim je veliko zlo! I ja dobrovoljno učestvujem u svemu, prednjačim u tom veštičjem skupu“.

Tada sam odlučila da se više ne pojavljujem u javnosti. Da ne učestvujem u toj masovnoj prevari i pljački, masovnoj hipnozi duhovno ojađenih i slepih i gluvih, koji plaćaju po sto maraka za tri minuta straha, jer ih najčešće tobožnji vidovnjaci šokiraju strahovitom budućnošću ili nekom užasnom crnom magijom da bi opravdali svoju cenu i rad. Na svim skupovima i seminarima počela sam da uočavam da sam upala u društvo prljavih, pokvarenih, nečistih neznalica i varalica, veštica i demona. Često sam primećivala da fizički liče na svoje uzore. I bukvalno ih videla u tom strašnom obličju kakvim nam se na slikama prikazuju adski svetovi.

Sve religije, sve hramove, gurue i učitelje priznaju, samo ne Isusa Hrista! Sva literatura sveta je poželjna za čitanje osim Svetog Pisma! Ja sam poštovala svoju duhovnu tradiciju u istoj meri koliko i druga učenja, jer mi se činilo da je tako ispravno. U srcu sam osećala veliku razliku kad se molim Gospodu Isusu Hristu ili ponavljam mantru Krišni i Šivi. Od prvog mi je dolazila radost i mir, od drugog hladnoća i ravnodušnost.

Gospode, spasi me

Gospode, gde sam to i šta radim?! Otkuda ja u ovom vilenjačkom kolu?! Kao da se nalazim u strašnom košmarnom snu. Kako da se probudim? I gde je izlaz iz ovog lavirinta? Sveznajući Bože, samo Ti znaš i samo mi Ti možeš pomoći!

Dotadašnji rad me je obavezivao i nisam mogla tako lako da se povučem, iako sam to želela najviše na svetu. Uvidela sam sav besmisao njihove i moje priče. Kažem, molite se Bogu, On će vam pomoći, idite u crkvu, razgovarajte sa pobožnim ljudima... Sada sam imala jasnu svest da je ovo njihov posao, a ne moj. Vidim, više veruju meni, ili svakom priučenom gataru i vračaru nego Bogu Svemogućem... Užas! Šta napravim! Bože, oprost mi! Spasi me i pomiluj, grešnu... Osetila sam da sam zaista grešna, da sam kriva, osetila sam istinski strah pred Božijom kaznom.

Moj duševni nemir postajao je sve neizdrživiji. Teret odgovornosti je postao nepodnošljiv jer sam shvatila da sam grešila. Oni netačni odgovori koji su se smatrali normalnim u svakom poslu počeli su da mi opterećuju savest. Ja lažem! I za laž uzimam novac. Kakva je to istina ako nije stopostotna istina? Ako je pola laž, onda je laž! Onda nije od Boga!

Svog „duhovnog vodiča“ koji mi je bio pomagač, koga sam smatrala anđelom, dobrim duhom, više nisam mogla da „otпустim“. Jasno sam osećala njegovo prisustvo kako me goni da činim i govorim suprotno od onog što želim. Ponekad sam čula „unutrašnje glasove“. Um mi je bio strašno rastrzan.

Videla sam da moć koju ti Sotona daje ne može da se koristi bez manipulacije ljudima, i samo u egoistične svrhe. I kad pokušam da činim suprotno to nekako ne ide jedno sa drugim. Ljudi traže da njima manipulišeš, nude se jer su izgubljeni, duhovno dezorijentisani, a ta praznina se mora nekim

sadržajem popuniti.

Moj telefon je bio javan. Zvonio je danonoćno. Sačekivali su me ispred zgrade, molili preko prijatelja da ih primim, nudili dvostruke i trostruke cene samo da dođu kod mene. Nigde se nisam mogla skloniti. Osećala sam se kao u klopci. Sebe sam doživljavala kao roba astrologije. Iako sam htela da je zaboravim i odbacim, uvidela sam da to neće ići lako, jer mi ljudi i porodica to ne daju. Smatraju me ludom što u vreme najžešće krize odbacujem siguran izvor prihoda.

Lažni prorok

Primetila sam jednu neverovatnu stvar. Novac, kojeg je bilo mnogo, kao da je proklet. Ništa dobro s njim nije moglo da se uradi. Gubio se, topio, ulagao u promašene poslove, jednom rečju - donosio zlo. A danas, kad ga nemam, sa malo postignem mnogo više. Počeo mi se gaditi. Zarađujem ga gatanjem! Veštica! Neka što pre ode od mene. Bolje mi je da gladujem, ili da prosim, nego da ga na ovakav način zarađujem! Ovo je nepošten način, svejedno što ljudi to opravdavaju „prodavanjem znanja i veštine“.

Lažna nauka! Lažni učitelji! Lažni proroci! Sotonine sluge! I ja jedna od njih! Ova spoznaja me porazila. U to vreme sam se osećala ništavno i bedno, bez samopoštovanja ili bilo kakvog samoopravdanja. Nije bilo potrebno da me iko osudi jer sam samu sebe najviše osuđivala.

Okultno znanje astrološke nauke pokazalo se plitkim, praznim, dosadnim. Šablon koji se večno ponavlja, bez dubine, bez rasta u saznavanju, bez mogućnosti da čovek dobije stvarne odgovore na svoja pitanja. Za kreativno biće nekreativna astrologija se pokazala zaglupljujuća, a jezik kojim se služi – ograničavajući.

Svaki iskreni astrolog posle nekog vremena mora priznati da vara: sebe i druge! Samo je pitanje koliko će dugo istrajavati na obmani i samoobmani. Koliko dugo će dobrovoljno ostati u sotonskoj vlasti. Kad kaže „ne“ Sotoni, istinski se sve oko njega počne menjati. Ljudi, život, pa i sama „sudbina“ koja ga dotad prati kao neka zla kob.

Ja sam sve to sebi priznala i bila spremna i drugima da priznam. Ali - to nije išlo nimalo lako. Niko nije hteo da čuje, a kamoli da prihvati moje objašnjenje svega što se dešavalo sa mnom i što se dešava i njima. Iz porodice su čak stizale pretnje isterivanjem iz kuće ako prestanem da radim.

U to vreme je, milošću Božijom, Sveto Pismo ponovo došlo u moje ruke. Ranije sam ga čitala, u kući imala tri Biblije, ali u vreme bavljenja astrologijom kao da sam zaboravila da uopšte postoji. Sad se pitam - kako je to uopšte bilo moguće? Zar je tako velika moć iluzija ovoga sveta i opčinjenosti njegovim prolaznim lepotama i vrednostima da sam zaboravila na Boga, Božiji zakon, Božiju ljubav?!

Kao da me je Sunce obasjalo! Kao da sam sreća najprisnijeg, najboljeg Prijatelja! Kao da sam doplovila u luku sa olujne pučine!

Shvatih da sam učinila veliki greh. Bila sam spremna na svaku žrtvu, odricanje, pokajanje, čak i na smrt - samo da ponovo dobijem oprostaj od Boga. Niko, i ništa više na svetu mi nije bilo važno do toga. Do Boga.

Otvorim Sveto Pismo i pročitam: „Ne obraćajte se gatarima i vračarima, niti ih pitajte, da se ne skvrnite o njih. Ja sam Gospod Bog vaš. A ko se obrati k vračarima i gatarima da čini preljubu sa njima, okrenuću lice svoje nasuprot njemu, i istrebiću ga iz naroda njegovog“ (3. Mojsijeva 19,31; 20,6).

Vidim da je „gatanje po zvezdama“ zabranjeno i da se ono ostvaruje silom demonskom i po našaptavanju demona. Jedan pobožan čovek reče da je bolje i umreti nego se obraćati za pomoć demonskim slugama, te da oni koji traže pomoć od gatarima i vračarima sebe lišavaju pomoći Božijeg Promisla. Sve što se u mom životu do tada dešavalo, i način na koji se dešavalo, postalo mi je jasno. U svetlosti Reči Božije bio je osvetljen ceo moj život sa svim njegovim zabludama i mrakovima. Razumela sam izvor zla kome sam robovala, i razloge za činjenje zla, ali i načine prevazilaženja.

Dakle, i ja sam „lažni prorok“ koga će Bog isterati izvan zidova Jerusalima! Služim Sotoni! Đavolove sluge su mi prijatelji! Ubijam svoju dušu i duše onih koji mi dolaze po horoskop... Ubijam svoje dete, jer će i ono plaćati moj greh...

Spasenje

Zagledana u blagi Lik Spasitelja roda ljudskog molila sam Ga danonoćno sa suzama i pokajanjem da me oslobodi sveza đavolskih.

Koliko je bilo lako ući u društvo demoniziranih, toliko je bilo teško povući se. Ne puštaju te, ulaguju ti se, ili ti prete. Ne mogu preko noći izbrisati iz svesti ljudi naviku koju su stekli prema meni znajući me u određenoj ulozi, pa ni iz sopstvene svesti naviku da razmišljam, reagujem na određeni način. Moja prošlost me drži zarobljenom. Što sam sejala sada žanjem: ko seje laž, žanje muku. Tako je bilo i sa mnom.

Molila sam se Bogu i po ceo dan da razveže okove greha, da bude milostiv meni grešnoj, i pošto je On Svemogućí, naći će načina da me izbavi, a ja prihvatam svaki način, pa makar to bila i bolest, nesreća, gubitak svega što imam. I upravo to mi se i desilo. Gubitak svega što sam gradila posredstvom astrologije, bio je Božiji odgovor na moje molitve.

Gordoj osobi, kakva sam bila, nije bilo jednostavno da prizna krah, promašaj, prevaru, neznanje naročito, jer sam u greh upala i zbog neznanja. Morala sam da se ponizim, da se pokajem, da iz srca iščupam sve što sam do tada ulagala u sebe, jednom rečju - da umrem, da bih se ponovo rodila.

Kao davljenik za slamku držala sam se Svetog Pisma. To je bila jedina knjiga koju sam čitala, i prvi put mi ni jedna druga nije bila potrebna. Svaka reč me je okrepljivala i jačala u veri da ću pobediti zlo. Oživela sam iznutra, osetila radost, tihu i smirenu i konačno pronašla ono za čim sam oduvek tragala, cilj i smisao života. Pronašla Boga. Više nisam htela, ni smela da grešim.

Usledili su razgovori sa pobožnim ljudima, predavanja, što mi je pomoglo da se duhovno uzdignem, preporodim, a pokajanjem da promenim dotadašnji način života.

Čovek je viši od zvezda

Davno pročitana rečenica vladike Nikolaja Velimirovića: „Po hrišćanskom učenju čovek je viši od zvezda“, tek tada mi je postala jasna, jer sam svojim životom istinski spoznala šta to zapravo znači.

O, voljeni Hriste Bože, kako Te ranije nisam znala?! Koliko bih patnje i muka, poniženja i lutanja izbegla! Ali, opet sam Ti neizmerno zahvalna kad pomislim da je mogao proći ceo život, a da Te ne upoznam, živeći nedostojno u grehu i zlu.

„Ko nije sa Mnom, protiv mene je“...

„Ko sa Mnom ne sabira, rasipa“...

„Ja sam Put, Istina i Život“...

„Ja sam blag i čovekoljubiv“...

Bože dragi! Kako su ove reči istinite! Kakvi smo mi to hrišćani kad ne poznamo svoga Učitelja? Niko mi nije pričao o Njemu jer Ga niko ne zna. Plamena ljubav prema Bogu, istini, dobru, zahvatila je celo moje biće. Opijena tom ljubavlju, nisam mogla po svu noć da spavam... Pisala sam Mu pesme...

Počela sam svima da pričam o Spasitelju, o spasenju, o Božijoj ljubavi i milosrđu, o cilju života, o sebi kakva sam bila...

Sve sam izgubila! Ime, ugled, materijalna dobra... Nisam žalila nimalo jer sam znala da gubim lažno da bih zadobila ono pravo. I tada, a naročito sada, čini mi se da sam premalo žrtvovala u odnosu na ono što sam dobila. U mom pokajanju Bog mi se smilovao, te sam lako podnosila teškoće i samoću. Videvši moje pokajanje potkrepljeno delom, većina iskrenijih prijatelja se okrenula Bogu, što mi je bilo posebno milo jer sam osećala krivicu, zato što sam ih dotad navodila na zlo.

Iz istog razloga pišem ovu ispovest ne bih li pokazala istinu iskrenim dušama koje su zavedene na put laži, da bi im se otvorile duhovne oči i uši, da vide i čuju gde je pravi put spasenja, gde je svetlost, i gde je istina, ne bi li se priklonili voljenom Isusu Hristu i sebe spasili propasti.

Janja Todorović